

Josep Fontana

La destrucció dels nostres drets socials

M'angoixa veure la indiferència amb què veiem com es destrueixen els nostres drets socials, sense fer res per evitar-ho. Ens han fet creure que tot era conseqüència de la crisi i que, a mesura que es vagi produint la recuperació tot tornarà a ser com abans. I no és veritat.

Fixem-nos en l'exemple dels Estats Units. Els republicans, que governen amb majoria absoluta, s'han proposat acabar amb el sistema d'assegurances sanitàries que havia creat Barack Obama —l’Affordable Health Care, més conegut com Obamacare— que utilitzava recursos dels rics per ajudar a mantenir l'assegurança a l'abast dels pobres. L'objectiu dels republicans no és reformar ni millorar el sistema, sinó simplement estalviar als rics els pagaments amb què l'havien de sostenir (a banda també es faran retalls considerables a Medicaid, el sistema que Johnson va crear fa cinquanta anys). Paul Krugman, premi Nobel d'economia, ha explicat clarament l'abast i les conseqüències d'aquesta política: “desenes de milions experimentaran dificultats financeres, i desenes o tal vegada centenars de milers sofriran morts prematures, tot en benefici del tall d'impostos per a un grup de gent rica. El que és encara més sorprenent és que els republicans no fan gairebé cap esforç per justificar aquesta transferència en massa de recursos cap amunt. Ho fan perquè poden, perquè creuen que el tribalisme dels seus votants és prou fort com per assegurar-los que seguiran donant suport a uns polítics que estan arruïnant les seves vides”.

Pensareu que aquesta és una qüestió específica dels Estats Units, però no és així. El que passa és que entre nosaltres no ha fet falta modificar les lleis; n'hi ha prou amb reduir els recursos que es dediquen a la sanitat pública, amb resultats tan escandalosos com el de les llistes d'espera per a una intervenció quirúrgica. Al conjunt de l'estat espanyol, segons dades del 31 de desembre de 2016, 614.000 persones esperaven per terme mig 115 dies abans de rebre una intervenció: en el cas de Catalunya —que està en la pitjor situació de totes les comunitats autònomes— eren 157.701 persones que l'estaven esperant, amb retards mitjans d'uns sis mesos.

Si la salut i les vides dels ciutadans fossin, com sembla que hauria de ser, la principal preocupació dels polítics, caldria esperar que el que s'estigués debatent als parlaments fos precisament la necessitat de dotar com cal la sanitat pública. No és pas així; el que preocupa essencialment Ciudadanos, per exemple, és la regulació de la “reproducció assistida”, un tema pel qual Albert Rivera s'ha proposat iniciar una campanya.

Potser caldria que comencéssim tots plegats a preocupar-nos per tal d'impedir que ens acabin d'arrabassar uns drets socials dels quals depèn no gensmenys que la nostra supervivència.

[Fuente: [La Lamentable](#)]